

UDC 811.111

Lysanets Yu.V., Havrylieva K.H.

STRUCTURAL TYPOLOGY OF EPONYMS IN MEDICAL ENGLISH

HSEE of Ukraine "Ukrainian Medical Stomatological Academy", Poltava

The present paper focuses on the issue of typologization of medical eponyms in English. The authors analyzed the existing structural, thematic and etymological classifications of eponyms in the English language of medicine, and developed their own structural typology, intended for medical setting. Eponyms are largely used in medical language, and their significance in medical discourse is undeniable. The advantages of eponyms in medical terminology consist in their international nature, unambiguity, brevity and conciseness. Eponymic names disclose the evolution of medical research and practice, provide continuity of scientific knowledge and contribute to the formation of terminological competence of medical students. The use of medical eponyms contributes to a deeper understanding of the development of clinical thinking and diagnostics, unveils the history of medicine evolution, and increases the intellectual level of the physician. It has been emphasized that eponyms can be tricky and confusing on the pragmatic level, since they can be easily misspelled, erroneously used or misunderstood. The authors point out that careful examination and structural categorization of English medical eponyms in academic setting is essential. The suggested typology will promote a better understanding and deeper memorizing of eponymic terms, which in its turn will prevent possible errors when using these lexical units in the process of mastering ESP. The phenomenon of eponymy in the English medical discourse requires further study, in particular, in the light of synchronous and diachronic aspects. The prospects for research include the in-depth study of English eponyms and their structure in the specific areas of medical knowledge (both clinical and theoretical medicine).

Key words: discourse, medical terminology, eponym.

Problem statement and its association with scientific and practical tasks. Eponyms constitute an extensive layer of medical terminology [8; 11], and therefore have always been and remain the continual focus of linguists' interest. The undeniable advantages of eponyms in medical terminology are obvious: eponyms are international, unambiguous, laconic and concise [3]. Furthermore, eponymic names (1) disclose the evolution of medical research and practice; (2) provide continuity of scientific knowledge and (3) contribute to the formation of terminological competence of medical students [10]. The use of medical eponyms contributes to a deeper understanding of the development of clinical thinking and diagnostics, unveils the history of medicine evolution, and increases the intellectual level of the physician [2]. It is beyond doubt that all these benefits render eponyms an essential part of medical terminology. However, eponyms can be very tricky and confusing on the pragmatic level: they can be easily misspelled, erroneously used or misunderstood [10]. Therefore, these terms require careful examination and systematization.

Analysis of recent research publications on the subject. Eponymic terms have already been extensively studied in almost all national languages. Hence, eponyms were by M.L. Osadchyk (English terminology), A.V. Varnavska (Spanish terminology), H.D. Benkendorf (German terminology). Ukrainian eponymic terms were analyzed by M.V. Dmytruk (veterinary terminology), L.D. Malevich (hydro-ameliorative terminology), S.V. Ovseychuk (environmental terminology), M.M. Dziuba (scientific terminology), L.M. Konoplianyk (physics). Medical eponyms were extensively analyzed by O.M. Bieliaieva [1], V.G. Synytsia [2] (Latin medical terminology), G.I. Bezhenar (French medical terms), N.I. Bytsko

(endocrinology), N.D. Kondratiev (Russian medical terms), I.M. Hnatyshyna (Ukrainian medical eponyms), R.I. Stetsyuk (cardiology), N.V. Misnyk (clinical medical terms), T.V. Lepekha (forensic terminology) and others.

The objectives of the article are analyze the existing classifications of eponyms in medical English and to develop a new structural typology, intended particularly for medical setting. The suggested typology will promote a better understanding and deeper memorizing of eponymic terms. This will prevent possible errors when using these lexical units in the process of mastering ESP, which renders the present research relevant. The material of the study is the corpus of open access research papers, registered in the electronic database of medical publications "PubMed" [13].

The principal data of the study. The scientific efforts on structural, thematic and etymological typologization of eponyms in medical English have already been made [6; 7]. Barbara Cappuzzo [6] provides the classification of eponyms by their thematic content. Hence, the eponymous terms in medicine are used to refer to (1) pathological conditions (e.g., *Pellegrini's disease*); (2) groups of symptoms (e.g., *Alder's syndrome*); (3) injuries (e.g., *runner's knee*); (4) medical equipment (e.g., *Beck's cannula*); (5) anatomical structures (e.g., *Gartner's canal*); (6) theoretical knowledge (e.g., *Golgi's law*); (7) laboratory examinations (e.g., *Kober's test*); (8) techniques (e.g., *Neumann's method*); (9) microorganisms (e.g., *Abel's bacillum*); and (10) drug-induced conditions (e.g., *Southworth's symptom complex*).

Further, the scholar develops the additional classification according to the origin of medical eponyms [6]. In this context, eponymous names can be:

(1) Proper names of people who have studied a

particular disease or condition (e.g., *Down syndrome*). These are eponyms where a generic name (e.g., diseases, syndromes, procedures, brain areas, signs, instruments) is preceded by the name of the scientist(s) who first described the phenomenon. This category is the largest, embracing 70% of diseases or syndromes included in the 26th edition of *Stedman's Medical Dictionary* (1995) [6].

(2) Common names of professions (e.g., *coal miner's knee*) or classes of individuals (e.g., *housemaid's knee* or *golfer's elbow*).

(3) Names of mythological and literary characters (e.g., *Oedipus complex*; *Munchausen syndrome*).

(4) Toponyms (for instance, *Coxsackie virus* was named after a place in New York where the virus was first identified; *Lassa fever* was named after a village in Nigeria where the fever was first reported; *Lyme disease* was named after Lyme, Connecticut, where the disease was first described; *Ebola virus* was named after a place in Zaire, Africa).

(5) Proper names of patients who have suffered from a particular disease or condition (also termed "autoeponyms"). For example, *Christmas disease* was named after the first known patient with this disorder, a ten-years-old boy Stephen Christmas; *Lou Gehrig disease* was named after a baseball player who was first diagnosed with it in 1939; *Musset sign* was named after a French poet Alfred de Musset (1810–1857) who had this condition.

John Dirckx [7] suggests a detailed and well-grounded structural classification of medical eponyms depending on their morphological structure:

(1) The synthetic genitive with "s": *Hodgkin's disease*, *Poupart's ligament*, *Hutchinson's teeth*, *gamekeeper's thumb*, *housemaid's knee*, *pigeon-breeder's lung*, *obstetrician's hand*, *hangman's fracture*, etc.

(2) The analytic genitive with "of": *the circle of Willis*, *the foramen of Monro*, *a crypt of Lieberkühn*, *the sinuses of Aschoff and Rokitansky*.

(3) Substantival adjunct (proper noun used as an adjective without change of form): *Colles fracture*, *Jones criteria*, *Hering-Breuer reflex*. This is the form regularly used with compound (hyphenated) proper names referring to more than one person (*Pellegrini-Stieda disease*). It is also standard for eponyms referring to surgical instruments or devices (*Kocher clamp*, *Levin tube*, *Velpeau bandage*), methods or techniques (*Gram stain*, *Papanicolaou smear*, *Pfannenstiel incision*), and genetic factors or familial disorders (*Christmas factor*, *Duffy blood group*, *Hartnup disease*), as well as terms based on the names of literary characters (*Achilles tendon*, *Munchausen syndrome*, *Oedipus complex*) and toponyms (*Lyme disease*, *Madura foot*, *Murray Valley encephalitis*). In addition, this form is often chosen for proper names ending in "s" (*Colles fracture*, *Graves disease*) [7].

(4) Truncated form (isolated proper noun, used in place of substantival adjunct + principal noun): *a positive Babinski [sign]*, *to insert a Foley [catheter]*, *the one-minute Apgar* (the Apgar score one minute after delivery). These abridged terms are widely used primarily in spoken language [7].

(5) Formal adjectives: *cushingoid facies*, *eustachian tube*, *graafian follicle*, *rolandic fissure*.

(6) Derived nouns: *bartholinitis*, *chagoma*, *descemetocoele*, *parkinsonism*.

(7) Derived verbs: *to bovie*, *to credé*, *to kocherize*, *to pasteurize*.

As one can observe, the structural typology, suggested by John Dirckx, is very detailed indeed. However, it is our belief that this typology is intended primarily for linguists, versed in grammar theory, and may be inappropriate for medical specialists. Therefore, it is essential to develop the structural typology of English eponyms specifically for medical students and staff who study ESP.

We suggest classifying medical eponyms as follows: (1) simple (one-word) eponyms, otherwise termed as deonyms; (2) affixal eponyms; (3) compound eponyms; (4) composite eponyms; (5) truncated eponyms. Let us focus on each of these groups in more detail.

The group of deonyms (one-word eponyms) includes terms whose structure coincides with the inventor's name. In medical discourse, this group is represented primarily by units of measure, i.e., *roentgen*, *weber*, *volt*, *ampere*, *gray*, for example: "Exposure of mice to total physical doses of 0.2 gray <...> resulted in structural injury to the coronary vessels" [13].

Affixal eponyms are formed by adding an affix, or combination of affixes, to the root, which coincides with the proper name, e.g., eponym + suffixes "-ia", "-osis", "-itis", "-ism", "-ella"; "-oma", etc. This tendency reflects the relevance of Latin in the modern terminology [4; 9]. The examples of such eponyms are *Rickettsia* and *rickettsiosis* (named after Howard Taylor Ricketts); *Theileria* and *theileriosis* (after Sir Arnold Theiler); *Scopolia* (after Giovanni Scopoli); *Babesia* and *babesiosis* (after Victor Babeş); *Listeria* and *listeriosis* (after Joseph Lister); *brucellosis* (after David Bruce); *bartholinitis* (after Caspar Bartholin the Younger); *Parkinsonism* (after James Parkinson); *Escherichia* and *escherichiosis* (after Theodor Escherich), *Salmonella* and *salmonellosis* (after Daniel Elmer Salmon); *pasteurella* (after Louis Pasteur); *schwannoma* (after Theodor Schwann), etc.

Compound eponymous terms are made up of several lexical units: *galvanoscope*, *galvanocaustics*, *galvanopalpation*, *galvanotherapy* (after Luigi Galvani); *roentgenograph*, *roentgenography*, *roentgenologist*, *roentgenology*, *roentgenoscopy*, *roentgenotherapy*, *roentgenogram* (after Wilhelm Roentgen), etc.

Composite eponyms are terminological collocations, consisting of several words. They are used to denote diseases, phenomena, processes,

methods and the like: *Heymann's antibodies*, *Schatzki's ring*, *Gay-Lussac's law*, *Pfannenstiel's syndrome*, etc.

Truncated eponyms are formed by means of reduction or abbreviation: *Pap smear* (from Georgios Papanikolaou); *HeLa* (a cell line, derived from cervical cancer cells taken from a patient named Henrietta Lacks); *BCG* (bacillus of Calmette and Guérin), etc.

Conclusions and perspectives of further research in this direction. Eponyms are largely used in medical language, and their significance in medical discourse is undeniable [10]. We believe that careful structural categorization of English medical eponyms will promote their better understanding and deeper memorizing, which in its turn will prevent possible errors when studying ESP [5; 12]. The aforementioned material has already been integrated into the 1st edition of *Medical English for Academic and Teaching Purposes* (by Yu. Lysanets, O. Bieliaieva, M. Melaschenko: currently in press). The prospects for research are in the in-depth study of English eponyms and their structure in the specific areas of medical knowledge (both clinical and theoretical medicine). It is our belief that the phenomenon of eponymy in the English medical discourse requires further study, in particular, in the light of synchronous and diachronic aspects.

References

1. Беляева О.М. Латинсько-український тлумачний словник клінічних термінів / О.М. Беляева. – К. : ВСВ «Медицина», 2016. – 222 с.
2. Синиця В.Г. Термінологічні словосполучення з відпрізвищевим компонентом для позначення природжених вад людського організму / В.Г. Синиця, О.М. Беляева // Матеріали 97-ї

- підсумкової конференції професорсько-викладацького персоналу ВДНЗ України «Буковинський державний медичний університет». – Чернівці, 2016. – С. 347–348.
3. Bieliaieva O.M. Terminological collocations in medical Latin and English: A comparative study / O.M. Bieliaieva, Yu.V. Lysanets, I.V. Znamenska, I.V. Rozhenko, N.M. Nikolaieva // *Wiadomości Lekarskie*. – 2017. – 70(1). – P. 139–143.
 4. Bieliaieva O. Latin as a language of international communicative status: Medicine of the 16th-17th centuries / O. Bieliaieva, Yu. Lysanets, M. Melaschenko // *Georgian Medical News*. – 2017. – 262. – P. 120–124.
 5. Bieliaieva O. Paronymy in the sublanguage of medicine (linguistic and linguo-didactic aspects) / O. Bieliaieva, Yu. Lysanets, K. Havrylieva, I. Znamenska, I. Rozhenko, N. Nikolaieva // *Georgian Medical News*. – 2017. – 271. – P. 144–149.
 6. Cappuzzo B. Eponyms or descriptive equivalent terms? / Barbara Cappuzzo // *Esercizi, Miscellanea del Dipartimento di Scienze Filologiche e Linguistiche*. – Palermo : Luxograph, 2008. – Vol. II. – P. 25–35.
 7. Dirckx J.H. The synthetic genitive in medical eponyms: Is it doomed to extinction? / J.H. Dirckx // *Panace*. – 2001. – Vol. 2. – No. 5. – P. 15–24.
 8. Lyahovskaya N.V. The role of genes polymorphism of toll-like receptors 2,4 and Clara cell protein in the development of asthma in adults / N.V. Lyahovskaya, O.V. Izmailova, O.A. Shlykova, I.P. Kaydashev // *Проблеми екології та медицини*. – 2013. – Vol. 17(5-6). – P. 71–80.
 9. Lysanets Yu. The use of Latin terminology in medical case reports: quantitative, structural, and thematic analysis [Електронний ресурс] / Yu. Lysanets, O. Bieliaieva // *Journal of Medical Case Reports*. – 2018. – 12(45) – Режим доступу: <https://doi.org/10.1186/s13256-018-1562-x>
 10. Lysanets Yu.V. Medical eponyms as a subject of controversies in the modern terminology studies / Yu.V. Lysanets, K.H. Havrylieva // *Актуальні проблеми сучасної медицини: Вісник Української медичної стоматологічної академії*. – 2017. – 17. – 4(60). – P. 225–227.
 11. Mishchenko V.P. Effect of renal peptides-cytomedins on blood coagulation and lipid peroxidation in experimental Heymann nephritis / V.P. Mishchenko, I.P. Kaidashev, I.I. Silenko, V.K. Khavinson // *Patol Fiziol Eksp Ter*. – 1991. – 5. – P. 35–36.
 12. Morokhovets H.Yu. Developing the professional competence of future doctors in the instructional setting of higher medical educational institutions / H.Yu. Morokhovets, Yu.V. Lysanets // *Wiadomości Lekarskie*. – 2017. – 70(1). – P. 101–104.
 13. PubMed database [Електронний ресурс] / Режим доступу: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/>

Реферат

СТРУКТУРНА ТИПОЛОГІЯ ЕПОНІМІВ В МЕДИЧНІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Лисанець Ю.В., Гаврильєва К.Г.

Ключові слова: дискурс, медична термінологія, епонім.

У статті досліджено проблему типологізації медичних епонімів англійської мови. Проаналізовано сучасні структурні, тематичні і етимологічні класифікації епонімів у медичному дискурсі. Епоніми широко використовуються у сучасній медичній термінології. Переваги використання епонімів полягають насамперед у міжнародному характері цих лексичних одиниць, їх однозначності, стислості та лаконічності. Епоніми розкривають еволюцію медичних досліджень, забезпечують безперервність наукових знань і сприяють формуванню термінологічної компетентності студентів-медиків. Використання медичних епонімів сприяє глибшому розумінню становлення клінічного мислення та діагностики, розкриває історію розвитку медицини та підвищує інтелектуальний рівень лікаря. Водночас, епоніми можуть викликати труднощі на прагматичному рівні. Автори наголошують на важливості ретельного вивчення і структурування медичних епонімів англійської мови. Авторами розроблено власну структурну типологію, призначену для студентів та викладачів медичних вишів: (1) прості (однослівні) епоніми або терміни-деоніми; (2) афіксальні епоніми; (3) складні епоніми; (4) складені епоніми; (5) усічені епоніми. Запропонована типологія сприятиме поглибленому розумінню та запам'ятовуванню епонімічних термінів, що, у свою чергу, дасть змогу уникнути помилок при використанні цих лексичних одиниць у процесі опанування англійської мови для спеціальних цілей. Явище епонімізації в англійській медичній мові вимагає подальшого вивчення, зокрема, у синхронії та діахронії. Перспективи дослідження полягають у поглибленому вивченні англійських епонімів та їх структурних особливостей у конкретних сферах медичного знання.

Реферат

СТРУКТУРНА ТИПОЛОГІЯ ЕПОНІМІВ В МЕДИЦИНСЬКІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ АНГЛІЙСЬКОГО ЯЗЫКА
Лисанець Ю.В., Гаврильєва К.Г.

Ключевые слова: дискурс, медичинська термінологія, епонім.

В статті досліджена проблема типологізації медичинських епонімів англійського мови. Проаналізовані сучасні структурні, тематичні та етимологічні класифікації епонімів в медичинському дискурсі. Епоніми широко використовуються в сучасній медичинській термінології. Переваги використання епонімів заключаються передусім в міжнародному характері цих лексических одиниць, їх однозначності, краткості та лаконічності. Епоніми розкривають еволюцію медичинських досліджень, забезпечують неперервність наукових знань та сприяють формуванню термінологічної компетентності студентів-медиків. Використання медичинських епонімів сприяє більш глибокому розумінню становлення клінічного мислення і діагностики, розкриває історію розвитку медицини та підвищує інтелектуальний рівень лікаря. В той же час, епоніми можуть викликати труднощі на прагматичному рівні. Авторами підкреслюється важливість ретельного вивчення та структуризації медичинських епонімів англійського мови. Авторами розроблена власна структурна типологія, призначена для студентів та викладачів медичинських вузів: (1) прості (однослівні) епоніми або терміни-деоніми; (2) афіксальні епоніми; (3) складні епоніми; (4) складові епоніми; (5) усечені епоніми. Представлена типологія сприятиме поглибленому розумінню та запам'ятовуванню епонімічних термінів, що, в свою чергу, дозволить уникнути помилок при використанні цих лексических одиниць в процесі вивчення англійського мови для спеціальних цілей. З'явлення епонімізації в англійськом медичинському дискурсі потребує подальшого вивчення, зокрема, в синхронії та діахронії. Перспективи дослідження заключаються в поглибленому вивченні епонімів англійського мови та їх структурних особливостей в конкретних сферах медичинського знання.

УДК 378.147+616.314-089

Октясюк Ю. В.

ОСОБЛИВОСТІ ВИКЛАДАННЯ ДИТЯЧОЇ ХІРУРГІЧНОЇ СТОМАТОЛОГІЇ В УМОВАХ КРЕДИТНО-ТРАНСФЕРНОЇ СИСТЕМИ ОСВІТИ

Івано-Франківський національний медичний університет

У статті наведено особливості організації та досвід викладання дисципліни «Дитяча хірургічна стоматологія» на засадах кредитно-трансферної системи освіти на кафедрі дитячої стоматології ДВНЗ «Івано-Франківський національний медичний університет» для здобуття студентами професійних компетентностей та формування клінічного мислення. Обґрунтовано завдання та цілі дисципліни «Дитяча хірургічна стоматологія», її значення для лікаря-клініциста, описано структуру модулів та видавничу діяльність кафедри дитячої стоматології з даного предмету. Відображено методичку проведення практичних та позааудиторних занять, а також складання студентами підсумкового модульного контролю з дисципліни. Подано інформацію про особливості проведення занять на субординатурі, інтеграції отриманих знань і умінь для складання комплексного інтегрованого іспиту «КРОК 2. Стоматологія». Комплексне використання активних форм навчання з дисципліни «Дитяча хірургічна стоматологія», наявність якісного контролю освітнього процесу протягом навчання та підсумкового складання модулів створює умови для формування професійного кругозору у студентів при встановленні правильного діагнозу та обранні лікувальної тактики у дітей з хірургічною патологією, підвищує мотивацію викладацького складу до ефективної педагогічної роботи і постійного професійного удосконалення.

Ключові слова: викладання, кредитно-трансферна система, дитяча хірургічна стоматологія.

Вступ

Офіційне приєднання України до Болонського процесу на Бергенському саміті, що відбувся 19–20 травня 2005 року в м. Бергені (Норвегія), задекларували таким чином курс інтеграції вітчизняної системи вищої освіти в європейський та світовий освітній і науковий простори [2]. Кінцевою метою Болонського процесу у медичній освіті виступає підготовка компетентних та висококваліфікованих фахівців для медичної та фармацевтичної галузей та пов'язаних з нею суміжних галузей та сфер суспільного життя [1]. Це можливо лише за умови формування освіченої,

гармонійно розвинутої особистості, здатної до постійного оновлення наукових знань, академічної та професійної мобільності, швидкої адаптації до змін і розвитку в соціально-культурній сфері, в медичній та фармацевтичній галузях [4]. Організація освітнього процесу при цьому повинна здійснюватися з урахуванням наявного науково-педагогічного потенціалу, можливостей їх академічної мобільності для провадження професійної діяльності, матеріальної, навчально-методичної бази університетів, з урахуванням можливостей сучасних інформаційних технологій навчання тощо [3;5]. На жаль, і сьогодні